

Izlet Gold Wing cluba Slovenije

»Carpe diem«

Sobota 15.6.2013 - Pacug

Urnik dogodka

- 10.00 Zbor v Domu paraplegikov, Pacug 10, Piran. (Parkirišče za motorje pred domom, za spremljevalna vozila zraven, na športnem igrišču.)
- 10.20 Zajtrk in razvrstitev voznikov ter sopotnikov
- 10.40 Tiskovna konferenca
- 11.00 Start vožnje. Iz Pacuga se odpravimo mimo Pirana, Portoroža in Seče do mejnega prehoda Plovanija, pred njim zavijemo levo in pri mejnem prehodu Dragonja zavijemo še enkrat levo proti Šmarju in Kopru. Po tem se vozimo po stari cesti skozi Dekane in čez Črni kal, Kozino, Divačo proti Sežani do kobilarne Lipica.
- 13.00 Postanek Lipica. Prigrizek, ogled kobilarne.
- 15.00 Start povratne vožnje. Iz Lipice se odpravimo čez Lokev, po stari cesti (ali po avtocesti) skozi Divačo, Kozino in Črni kal do Kopra, pa mimo Izole in Strunjana do cilja v Pacugu.
- 16.30 Vrnitev v Pacug
- 17.00 (Pozno) kosilo z zabavnim programom
Pozdravni nagovor, glasba.... Varnost, preventiva in predstavitev projekta »Carpe diem«.
Predstavitev organizatorjev ter partnerjev. Rock koncert znane slovenske skupine.

Zaključek

V soboto dne 15.6.2013 smo pripravili izlet z motorji Honda Gold Wing za člane Zveze paraplegikov Slovenije. Glavni organizator akcije je bil Gold Wing Club Slovenija, enakopravni član Goldwing zveze Evrope, edini iz Slovenije. Sami ideji o izletu smo tako priključili še dejavniki ozaveščanja o varnosti v cestnem prometu. S tem namenom so se priključili še AMZS ter Slovenska vojska. Glavni namen je vseeno ostala vožnja za paraplegike in tetraplegike. Zaradi gibalnih omejitev paraplegikov so najbolj primerni motorji za take vožnje motorji znamke Honda Gold Wing, s katerimi se seveda prevažajo člani kluba. To je bil dan, ko smo imeli možnost tudi paraplegiki zamenjati lažen občutek varnosti, ko si na štirih kolesih zamotan v tonu in pol z ABS in zračnimi vrečami opremljene pločevine, za okus vožnje na dveh kolesih.

Naj na kratko predstavim ozadje izleta. Zgodba se je pravzaprav začela že nekaj lansko jesen. Takrat ko sem se pustil pregovoriti prijatelju, da odideva na potep z njegovim motorjem. O prijatelju Samu Glavanu ne bi izgubljal preveč besed. Ni človek - topla voda. Eni ga ne marajo, ker rad razmišlja s svojo glavo in ob tem nima dlake na jeziku, drugi ga pa iz istega razloga (in še nekaterih drugih) zelo maramo. Ko je prepričan v kaj dobrega in koristnega, to tudi izpelje. Prepričan je bil, da mi bo vožnja všeč in nemogoče bi ga bilo prepričati nasprotno (kakšen ego!)

.... in po tem sem si rekel: "Če sem preživel tole, bom pa še tisto!"

Meni so se mi v glavi takoj prebudili obrambni mehanizmi, ki so vključevali vse mogoče in nemogoče strahove. Skozi glavo so mi šli raznorazni scenariji vožnje - če sem iskren, predvsem tisti, manj prijazni. Ampak najbolj me je skrbelo, da ne bom imel pri sebi invalidskega vozička. Navajen sem, da je vedno ob meni in nekako čudno mi je bilo. V mislih je bil prisoten tisti »kaj če...«. No ja, strah je hitro zamenjala želja po doživetju nečesa novega.

Motor sem si že prej dobro ogledal in ugotovil, da je zaradi udobja v školjkasto oblikovanem zadnjem sedežu prav gotovo je primeren za vožnjo invalidov, ki so vezani na uporabo invalidskega vozička. Zelo me je imelo, da bi, preden sva se odpeljala, zinil še kakšno pomirjujočo, čeprav sem si pravzaprav kakšno pomirjujočo tisti trenutek bolj želel slišati s sprednjega sedeža. No, in je prišla. Kot, da bi vedel, mi je tik pred vožnjo začel razlagati svoje dogodivščine, ki so se mu zgodile na tečaju varne vožnje na Vranskem. Kako se odpelje tak ovinek, kako tistega, kaj storiti, ko (prepozno) opazimo lužo, kako se obnašati, da ničesar ne opazimo prepozno, kako se izognemo mucku, ali kakšnemu drugemu živemu bitju sredi ceste tik za ovinkom, s kakšno potenco se ob linearnem naraščanju hitrosti povečuje potrebna razdalja za ustavitev motorja v sili in tako naprej, in tako naprej.

Med vožnjo sva naredila tudi krajši postanek in na ugasnjenem motorju uživala tišino, ki sva jo sicer rahlo motila. Pot sva zaključila z malico v prijetni gostilni na Križni gori.

Prav tam (ob brezalkoholni pijači) pa je začela zoreti Samova ideja o skupnem izletu »Goldwingarjev« ter paraplegikov, češ: "Zakaj bi v takem početju uživala samo midva, zakaj ne bi še kdo drug?" Čeprav sem bil sam takrat še malo skeptičen o možnosti izvedbe podobnega izleta "v konvoju", sem se vseeno pustil zaplesti v pogovor. Nisem slutil, da bo ideja tako hitro dozorela in postala uresničljiva.

In tako se nam je zgodil ta lep poletni dan. Sam sem se pridružil skupini že na Brezovici, ki je nekako najbolj logično zbirališče saj člani GWC prihajajo iz cele Slovenije. V urejeni koloni in spremstvu vojaške policije smo se tako odpravili proti našemu Domu paraplegikov V Pacugu. Samo in jaz sva potem rahlo pospešila (beri se nisva ustavila še na eni kavi na Izolski obvoznici) ter odhitela direktno v Dom, da pripraviva prostor za vse jeklene konjičke. Samo je pripravil ozvočenje, preko katerega smo poslušali dobro glasbo na radiu Goldwing. Ni bilo potrebno čakati dolgo časa in motorji so v gosjem redu prihajali na naše košarkarsko igrišče. Poznalo se je, da je skupina dobro organizirana in izredno disciplinirana, saj ni prišlo do nobenih zastojev ali problemov pri parkiranju njihovih motociklov.

Začeli smo zbirati prijave nas paraplegikov ter tetraplegikov in naslednji korak je bil določitev voznikov. Večinoma naših članov so se že kar sami dogovorili s svojimi vozniki. Pozdravil nas je tudi Miran Stanonik in z veseljem smo prisluhnili njegovim zgodbam iz Afrike. Sledil je pozdravni nagovor, kjer sem na kratko predstavil naš Dom ter potek dogodka. Nato je besedo povzel predsednik GWC Jože Planinc in v imenu sebe ter članov kluba izrazil njihovo zadovoljstvo, da so prevzeli izvedo celotnega dogodka. Sledili so napotki Vajka Safrana (inštruktor varne vožnje pri AMZS) ter vojaškega policista. Napotki so vključevali predvsem varnostno komponento vožnje. Nato so me uporabili kot »poskusnega zajčka« za demonstracijo kako posaditi invalida na motor. Predstavili smo možnost zdrsa nog s tačk ter položaj sedenja za brezskrben užitek na poti. Pot nas je peljala preko Belega križa skozi Portorož. V Luciji smo zavili prosti Koprno in prav na križišču sem spoznal prednost, ki sta nam jo nudila vojaška policista z zaporo ceste, tako da se naša kolona ni prekinila. Prav kmalu so tudi moji kolegi invalidi občutili navdušenost motoristov, ki so že dalj časa »zasvojeni« s temi jeklenimi konjički. Taka vožnja skozi vasi in gozdove mi je pomagala »počutiti se živega«. Menim, da je bil del tega tudi vonj in okus okolja, ki je dihal skozi in okoli nas.

Po našem prihodu v Lipico je nas prva pozdravila čreda lipicancev, ki se je v teku pognala z nami vstric, kot da tekmujejo z jeklenimi konjički. Naše vozičke je pripeljal naš šofer Damir in čakal nas je kratek postanek z brezalkoholno osvežitvijo. Tudi pot nazaj je potekala brez zapletov, mogoče kakšen nestrpen voznik, ki se je hotel za vsako ceno vključiti v našo kolono. Tudi v takih primerih se je pokazala prednost policistov vojakov, ki so brezkompromisno odstranili takega voznika iz kolone.

Dogodek smo zaključili s kosilom in glasbenim nastopom legende Ota Pestnerja.

Kot zaključek bi se rad zahvalil vsem članom Gold Wing Cluba Slovenije za njihovo nesebično pripravljenost v korist nas članov Zveze paraplegikov. Poleg svojega časa in dobre volje so celotni dogodek tudi finančno podprli. Brezplačno so nas zagotovili motorje, gorivo ter poskrbeli za pecivo, brezalkoholne napitke ter plačali vsa kosila za udeležence. Posebna zahvala jim gre tudi za zbiranje prostovoljnih prispevkov za novi košarkarski voziček naše članice. Prav tako gre vsa zahval in pohvala obema vojaškima policistoma ter Vojku Safranu.

Prav gotovo bo celoten dogodek ostal vsem v nepozabnem spominu in samo upamo lahko, da bomo takšno ali podobno akcijo zopet izvedli. Več naj povedo slike.

ORGANIZATORJA: Jani Trdina in Samo Glavan

